

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **M. T. M.**
zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem
se sídlem Ověnecká 78/33, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2016, č.j. OAM-137/LE-LE05-K01-2013, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce podal dne 1. 8. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“). Uvedl, že je státním

příslušníkem Demokratické republiky Kongo (dále také jen „DRK“), národnosti bakongo a je křesťanem. Od roku 2011 je členem politické strany UDPS – *l'Union pour la Démocratie et le Progrès Social*. K důvodům opuštění vlasti uvedl, že v roce 2011 po prezidentských volbách došlo ke konfliktům, protože dva kandidáti tvrdili, že volby vyhráli. Jeden z těchto kandidátů byl ze strany UDPS. Žalobce neuznával druhého prezidenta, byl zadržen a vězněn, poté z politických důvodů a pod vlivem obav z policie, která ho hledala, zemi původu opustil. Nejprve asi 10 měsíců pobýval v Ruské federaci, kde studoval univerzitu. Poté se chtěl dostat do Itálie, ale byl zadržen v České republice. Do DRK se vrátit nemůže, neboť má jako člen strany UDPS strach z pronásledování, mučení či ztráty života. Současná vláda by mu mohla ublížit.

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod a byl za to pronásledován ze strany státní moci. Porovnal jeho výpovědi s různými informacemi o zemi původu a o událostech souvisejících s prezidentskými volbami v DRK v roce 2011 a porovnal také jeho různé výpovědi před správním orgánem. Dospěl k závěru, že tvrzení žalobce nejsou věrohodná a lze v nich nalézt i zjevné vnitřní rozpory. Žalobcův popis událostí ze dne 23. 12. 2011 (inaugurace předsedy UDPS na Stadionu mučedníků v Kinshase) neodpovídá údajům uváděným ve zdrojích, které žalovaný shromáždil. Tato událost byla jedinou akcí, které se měl žalobce jako člen strany UDPS osobně účastnit a dle jeho tvrzení byla příčinou jeho dalších potíží, a to zadržení, uvěznění a mučení. Zjištěné rozpory však svědčí o tom, že pouze využil obecnou povědomost o politických událostech ve své zemi, aby mohl požádat o mezinárodní ochranu v ČR. Ani k samotné straně UDPS, jejímž měl být členem, nebyl schopen uvést konkrétní informace. Znal pouze jméno předsedy strany, další významné členy již nikoli, nebyl schopen vyjádřit se ke struktuře strany a k členským povinnostem. Zjištěním žalovaného neodpovídá ani jeho popis stranického průkazu. Obecná neznalost členů UDPS ohledně podrobností o této straně je sice dle dostupných pramenů možná, avšak takřka nulová povědomost již svědčí o nevěrohodnosti předloženého azylového příběhu. V daném případě navíc nejde o osobu s nízkým nebo chybějícím vzděláním, v jejímž případě by nižší míra informovanosti i schopnosti prezentovat relevantní tvrzení byla pochopitelná.
4. Žalovaný dále zdůraznil, že poté, co měl žalobce utéci z vězení (v červnu 2012), několik dalších měsíců zůstal v zemi původu, volně se zde pohyboval a na velvyslanectví Ruské federace si vyřídil vízum. Svou vlast poté v září 2012 legálně opustil. Jeho tvrzení, že se „namaskoval“, a proto se mu podařilo vycestovat, nepůsobí věrohodně, pokud dle svých slov odjel na základě pravých dokladů totožnosti. Žalovaný uzavřel, že neshledal důvody pro udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany. Žalobci bezprostřední újma na zdraví či životě nehrozí.

II. Obsah žaloby

5. V žalobě a jejím doplnění žalobce namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR byl zkrácen na svých právech a že žalovaný porušil vyjmenovaná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), konkrétně § 68 odst. 3, § 50 odst. 3 a odst. 4, ustanovení § 12 písm. a) a § 12 písm. b), § 14 a §14a zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení.

6. Předně žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a neopatřil si aktuální podkladové informace o zemi jeho původu zejména ve vztahu k doplňkové ochraně (§ 14a zákona o azylu) v kontextu nadcházejících voleb na podzim roku 2016, když právě před a povolební násilí bylo příčinou jeho problémů. Nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že jeho výpověď je nevěrohodná. Žalobce stručně zrekapituloval obsah svých výpovědí v rámci pohovorů provedených dne 1. 8. 2013, dne 14. 1. 2016 a dne 8. 6. 2016. Je přesvědčen, že jeho výpověď je v zásadě konzistentní a i přes značný časový odstup je příběh popsán stejně. Nesrovnalosti byly dle žalobce způsobeny dotazováním žalovaného či nepřesností tlumočení. Žalobce dále polemizoval se závěry žalovaného ohledně rozporů týkajících se počtu demonstrací, jichž se zúčastnil, ohledně tvrzení o jeho účasti na schůzích a roznášení letáků, ohledně tvrzení o místu jeho zadržení, ohledně obecnosti popisu vězení, ohledně obvinění soudem z výtržnictví a převozu z vězení. Uvedl, že není příliš informovaným a znalým straníkem, ve straně byl pár měsíců, byl řadovým členem, jeho povědomí o činnosti strany jsou obecná. To však neznamená, že by jeho výpověď byla nevěrohodná (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č.j. 7 Azs 25/2008 nebo rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č.j. 5 Azs 66/2008, o posouzení věrohodnosti tvrzení).
7. Dále žalobce namítal nedostatečně zjištěný stav věci ve vztahu k § 12 písm. a) i b) zákona o azylu z důvodu uplatňování politických práv a svobod a z důvodu politického přesvědčení. Připustil, že nebyl členem politické strany, ale opakovaně uváděl, že nebyl spokojen se současnou vládou, resp. vládnoucím prezidentem Kabilou a své názory projevoval účastí na demonstracích po volbách. Za účast na demonstraci dne 23. 12. 2011 byl zatčen, držen půl roku ve vězení, kde byl i bit. Byl tedy pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, konkrétně svobody shromažďování a svobody projevu (forma demonstrace/pochodu jako projevu politického názoru). Žalovaný jeho tvrzení vyvracel, navzdory podporujícím informacím o zemi původu, na jeho nedostatečných znalostech. Žalobce odkázal na nutnost přihlédnout k „rysům připisovaným žadateli původcem pronásledování“ ve smyslu čl. 10 odst. 2 Kvalifikační směrnice. Má za to, že informace o zemi původu podporují důvodnost jeho tvrzení o perzekuci politických odpůrců a o porušování lidských práv v inkriminované době. Situace se v roce 2015 s blížícími se volbami v prosinci 2016 ještě zhoršila.
8. Žalobce má rovněž za to, že důvody zamítnutí doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, nejsou formulovány v širší nutné s ohledem na jeho tvrzení a kontext země původu. Poukázal na opětovnou eskalaci problémů v zemi svého původu v souvislosti s volbami v roce 2016 (odkázal na informace dostupné na internetu v síti ecoi.net), a namítá, že správní orgán se aktuální bezpečnostní situací zabýval jen velmi povrchně a na základě zastaralých zpráv. Má za to, že násilí v zemi původu vůči členům UDPS stále trvá, má zhoršující tendenci a nejedná se o ojedinělé případy. Uvedl, že zřejmě byl zatčen i jeho otec a konžské orgány věnují pozornost osobám navrátilým se ze zahraničí. Riziko vážné újmy je v jeho případě reálné. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem

9. Nadepsaný krajský soud svým rozsudkem ze dne 10. 11. 2017, č. j. 32 Az 41/2016-81, žalobu zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v

souladu se zákonem, je řádně odůvodněno ve vztahu ke všem formám mezinárodní ochrany a vychází z aktuálních, objektivních a dostatečných podkladů. Ztotožnil se závěry žalovaného ohledně nevěrohodnosti žalobcových tvrzení. Soud poukázal na zjištěné rozpory v jednotlivých výpovědích žalobce, které nesvědčí pro závěr o tom, že by byl v zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Rovněž konstatoval určité rozpory uvedené v doplnění žaloby, když žalobce nejdříve uvedl, že byl řadovým a nepříliš informovaným straníkem, a poté svoje členství ve straně UDPS úplně popřel. Uvedená tvrzení pak neodpovídají výpovědím žalobce v rámci správního řízení. Za důvodnou soud neshledal argumentaci žalobce stran nepřesnosti tlumočení a doplňujících dotazů žalovaného, který tak činil za účelem zjištění skutečného stavu věci, získání podrobností o relevantních událostech a odstranění rozporů ve výpovědích žalobce. Protokoly z pohovorů si nechal žalobce vždy přetlumočit, jako správné je podepsal a veškeré jeho připomínky byly zohledněny. Soud aproboval také neudělení azylu a doplňkové ochrany dle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, jako souladné se zákonem a odpovídající zjištěným informacím. Uvedl, že vážná újma žalobci v zemi původu s ohledem na nevěrohodnost jeho výpovědí ohledně pronásledování z politických důvodů nehrozí. Obecně špatná situace v DRK, jakož i zhoršení bezpečnosti situace v některých oblastech na východě země, sama o sobě pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany nesvědčí. Konstatoval, že žalobce pochází z hlavního města Kinshasy a není důvod, aby se vracel do méně bezpečných částí své vlasti. Mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt v DRK neprobíhá.

10. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 Azs 436/2017-57, výše citovaný rozsudek zdejšího krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ztotožnil se s kasační námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, spočívající v tom, že krajský soud nereagoval na žalobní body, pouze převzal závěry žalovaného a odkázal na odůvodnění jeho rozhodnutí. Uvedl, že v rozsudku chybí vlastní a samostatný rozbor věrohodnosti žalobcova příběhu učiněný na základě jeho výpovědí ve správním řízení. Nevěrohodnost nelze dovodit pouze na základě jednoho tvrzení obsaženého v doplnění žaloby, které nelze klást k tíži žalobce způsobem, jakým tak učinil krajský soud.
11. Nejvyšší správní soud uvedl, že v posuzovaném případě je jádrem sporu určení, zda výpověď žalobce (jeho „azylový příběh“) obsahuje takové rozpory, aby bylo možno ji považovat za nevěrohodnou. Žalovaný závěr o nevěrohodnosti výpovědí žalobce v napadeném rozhodnutí podrobně popsal, žalobce v doplnění žaloby s uvedeným závěrem rovněž detailně polemizoval a k vytýkaným rozporům se vyjadřoval a poskytl odlišnou interpretaci svých výroků. Namítal, že jeho výpověď je poměrně konzistentní a vytýkané rozpory (nepřesné uvedení počtu demonstrací, kterých se měl zúčastnit; aktivity pro stranu UDPS a účast na stranických schůzkách; rozpor v označení místa, kde byl zadržen policií; popis vězení; obvinění před soudem a otázka převozu z vězení) jsou marginální, přičemž k nim uvedl svoje vysvětlení. Nejvyšší správní soud shledal pochybení krajského soudu v tom, že tuto část žalobní argumentace ponechal bez vyjádření a vypořádal se pouze s námitkou týkající se tlumočení a způsobu pokládání dotazů ze strany žalovaného, přičemž k ostatním žalobním námitkám věnovaným věrohodnosti výpovědi se vyjádřil jen obecně a dle názoru Nejvyššího správního soudu nedostatečně.

12. Nejvyšší správní soud připustil, že doplnění žaloby obsahuje tvrzení odlišná od obsahu výpovědi žalobce ve správním řízení, upozornil však, že doplnění žaloby sepsal ustanovený advokát nikoli sám žalobce. Ohledně posuzování věrohodnosti výpovědi poukázal na svou judikaturu s citací relevantních pasáží (srovnej rozsudek ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 Azs 18/2009 – 79, či rozsudek ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017 – 40).
13. Závěrem upozornil na povinnost správního orgánu zohlednit charakter země původu žadatele o mezinárodní ochranu, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Pokud je o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k popravám, mučení, častému mizení osob apod., pak musí být tyto skutečnosti v situaci důkazní nouze zohledněny, a to ve prospěch žadatele. V projednávaném případě měl krajský soud posoudit věrohodnost výpovědi žalobce zachycených v protokolech ze dnů 1. 8. 2013, 14. 1. 2016 a 8. 6. 2016 a s ohledem na námitky obsažené v doplnění žaloby měl přezkoumat, zda v daném případě existují rozpory zjištěné žalovaným, a pokud ano, zda se jedná o podstatné nesrovnalosti, které azylový příběh činí jako celek nevěrohodným. Uvedené posouzení musí probíhat v kontextu skutečnosti, že DRK není právním státem s demokratickým režimem.

IV. Nové posouzení věci krajským soudem

14. V novém řízení projednal krajský soud žalobu bez jednání postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, když byl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), vysloveným v jeho rozsudku č. j. 32 Az 41/2016-81, který je shrnut výše.
15. Krajský soud po výše uvedeném posouzení dospěl ke stejnému závěru, že žaloba není důvodná.

A) Shrnutí skutkových okolností

16. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 8. 2013 žalobce uvedl, že je národnosti bakongo, vyznává křesťanství, je svobodný. Nedokončil vysokoškolská studia, nikdy nepracoval. Od roku 2011 je členem politické strany UDPS. Vlast opustil 29. 9. 2012 z politických důvodů, neuznává vítěze prezidentských voleb konaných v roce 2011, v nichž zvítězil současný prezident Kabila nad kandidátem strany UDPS. Po volbách došlo ke konfliktu, protože obě strany tvrdily, že vyhrály volby, kandidáti na prezidenta z obou stran složili prezidentský slib a poté přišla policie a začala zatýkat. Žalobce byl zatčen a byl ve vězení. Ke svému vycestování z vlasti uvedl, že letěl do Moskvy a pokračoval do Voroněže, kam odjel studovat. Na univerzitě ve Voroněži byl asi 10 měsíců. Dne 27. 7. 2013 odletěl z Moskvy do Prahy, chtěl dále pokračovat do Itálie, ale byl zadržen policií. O mezinárodní ochranu žádá z důvodů obav z návratu do vlasti, kde by byl v ohrožení, hledají ho. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má tuberkulózu a od narození má nějaký problém se žaludkem.
17. Při pohovoru provedeném stejného dne uvedl, že vlast opustil legálně, měl cestovní doklad, který si vyřídil na ministerstvu a platné vízum. Cestu mu zařídila jeho politická strana, ale neví jak, koupila mu letenku do Ruska. Uvedl, že pobýval ve Voroněži, kde studoval, ale škola mu moc nešla. Poté dostal výjezdní vízum. Jeden Ital jménem M. mu

zařídil italské doklady s tím, že mu pomůže dostat se do Itálie. Žalobce nevěděl, že doklady jsou padělané. K důvodům svého odjezdu z vlasti žalobce uvedl, že v Kongu není svoboda a demokracie, jsou tam politické problémy. V roce 2011 se konaly prezidentské volby, kandidát za stranu UDPS (Etienne Tshisekedi) byl favoritem, ale vyhrál stávající prezident Joseph Kabila. Strana UDPS výsledky voleb neuznala, protože se Kabila dopustil podvodu. Když šel dne 23. 12. 2011 jejich kandidát v Kinshase skládat slib, doprovázeli ho na Stade des Martyres (Stadion mučedníků), ale policie jim v tom bránila. Došlo ke střetu mezi účastníky pochodu a policií. Policisté stříleli do vzduchu, použili slzný plyn, byli tam i mrtví. Žalobce zatkli, zavázali mu oči a dali ho spolu s dalšími účastníky do nějakého auta. Když mu oči rozvázali, viděl, že je ve vězení. Tam ho drželi půl roku (do června 2012). Ve vězení je mučili, bili, někdy jim nedávali ani najíst. S pomocí strážného, který byl stejného etnika jako žalobce, se dostal z vězení ven. Uvedl, že strážný přišel s policisty, zavázali mu oči, odvedli ho do auta, někde ho odvezli a vyhodili z auta ven. Domů jít nemohl. Vyhledal členy své strany a vysvětlil jim svoji situaci. S jejich pomocí si zařídil pas a vízum (doprovázeli ho na ministerstvo). Koupili mu letenku, dovezli ho na letiště a namaskovali ho, aby ho policisté, kteří jsou z vládní strany, nepoznali. Potom odletěl do Moskvy.

18. K dotazům správního orgánu žalobce uvedl, že jeho potíže v zemi původu souvisejí s jeho účastí pouze na jednom pochodu, který se konal dne 23. 12. 2011 (doplnil, že prezidentské volby se konaly dne 28. 11. 2011). Uvedeného dne byl zatčen na křižovatce Gabi. Byl vyslechnut a obviněn z výtržnictví. Jeho případ nebyl předložen soudu, neví proč. Byl pouze někde odvezen a měl štěstí, protože někteří lidé i zmizeli, než se jejich případ dostal k soudu. Neví, jak byl jeho případ formálně ukončen. Ví jen, že ho stále hledají, což mu řekli členové jeho strany, kamarádi. Zatykač na něho vydán není. Potvrdil, že před svoji účastí na zmíněném pochodu žádné potíže v zemi svého původu neměl. Ke svému členství ve straně UDPS uvedl, že členem uvedené strany se stal v červenci 2011, byl řadovým členem, nezastával žádnou funkci. Dříve se o politiku nezajímal, potom si přečetl program strany UDPS, který se mu zalíbil a vstoupil do její mládežnické organizace - Ligy mládeže. Dále odpovídal na dotazy žalovaného ohledně členského průkazu strany, ověření znalostí programu strany, jejich představitelů a politického uspořádání v jeho vlasti, z jaké strany je současný prezident J. Kabila, které strany tvoří vládní koalici apod. Uvedl, že státní orgány se o něho zajímaly proto, že svou účastí na pochodu porušil zákon, je z opoziční strany, utekl z vězení.
19. Dne 14. 1. 2016 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor. Žalobce zopakoval, že vlast opustil koncem září 2012 z politických důvodů. Po prezidentských volbách v roce 2011 jeho strana nesouhlasila s výsledkem těchto voleb, po nichž se prezidentem stal současný prezident J. Kabila. Kandidát na prezidenta za jejich stranu chtěl, aby uspořádali manifestaci – první pro zpochybnění výsledků voleb a druhou proto, že jejich kandidát chtěl složit slib. Během těchto manifestací dal úřadující prezident příkaz k zatýkání jejich účastníků. Bylo tam hodně mrtvých, protože se střílelo, proti protestujícím byl použit i slzný plyn. Protestující házeli na policii kameny. Všichni účastníci demonstrace byli zatčeni včetně žalobce. Když ho zatýkali, bili ho a mučili. Byl s ním i další člen strany, zavázali jim oči a poté, co jim pásku sundali, byli ve vězení, ale nevěděli kde. Ve vězení strávil půl roku, byl mučen, bit, dostávali nepoživatelné jídlo. S pomocí dozorce, který pocházel z jeho vesnice, se dostal z vězení ven. Ukázal se ve své straně, která mu řekla, že je v nebezpečí a učinila určité kroky k tomu, aby mohl zemi opustit. Opětovně zopakoval, kdy a kde se stal členem strany UDPS, popsal průkazku strany, kterou však

ztratil v den manifestace. Byl prostým členem strany. Ke své činnosti a angažovanosti ve straně uvedl, že pomáhal dle potřeby, věšel plakáty, rozdával materiály lidem, dělal propagaci, často působil na různých místech, konali opoziční pochody přes celé město. Dále odpovídal na dotazy žalovaného, zda a jakých schůzí se účastnil, kdy a kde se konaly apod. Dotazován byl i na historii a vznik strany, slogan strany, heslo strany, uvedení jejích představitelů apod. Žalobce opětovně popsal své zadržení. Uvedl, že obě demonstrace se konaly dne 23. 12. 2011. Dostavili se na stadion, kde měl být proslov a prezidentská přísaha jejich kandidáta. Policie obstoupila dům předsedy a místo sídla strany, předseda se nemohl na stadion dostat a přísahu složil v domě. K zadržení žalobce došlo na stadionu Martyres. Pochodovali a vyvolávali hesla proti vítězné straně, pak přišli policisté s Republikánskou gardou, stříleli a házeli lahvičky se slzným plynem. Při útěku upadl, chytili ho a tloukli. Pak mu zavázali oči páskou a odvedli ho. Toho dne bylo zabito a zatčeno mnoho lidí. Půl roku strávil ve vězení. Při popisu vězení uvedl, že neví jeho název ani kde se nacházelo, oči mu při propuštění rozvázali až za letištěm, kde nebyly žádné domy. K dalšímu dotazu žalovaného uvedl, že byl obviněn z přečinu. Vyslechnut nebyl, protože „bylo známo z jakého důvodu to konali a proč byli uvězněni“. Neví, zda byl jeho případ předán soudu. Opětovně popsal pomoc při propuštění z vězení, pomohl mu člověk z jeho vesnice, z jeho kmene. Nic za své propuštění zaplatit nemusel. Když vyšel z vězení, tak se skrýval v určité obci, kde bylo jedno ze sídel strany. Nic tam nedělal, členové strany ho živili. Řekli mu, že je hledaný, protože se pátrá po všech účastnících demonstrace a řekli mu, aby rychle opustil zemi. Dále uvedl, že během měsíce po jeho propuštění z vězení byl zatčen jeho otec, aby sdělil, kde se žalobce nachází. Asi po měsíci otce „nechali odejít“. Žalobce potvrdil, že do doby svého zadržení žádné jiné potíže ve vlasti neměl. Po konfrontaci se svými dřívějšími výpověďmi k místu svého zadržení žalobce uvedl, že manifestace probíhala okolo celého stadionu a k jeho zadržení došlo venku před stadionem. V případě návratu do vlasti se obává zabití, neboť se po něm pátrá, jsou tam určité dokumenty, že byl zatčen a utekl z vězení. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že po odchodu z vězení se necítí dobře, v Rusku mu na vyšetření řekli, že má tuberkulózu a problém se žaludkem.

20. Při dalším doplňujícím pohovoru dne 8. 6. 2016 se žalobce opětovně vyjádřil k událostem ze dne 23. 12. 2011 a ke svému zadržení. Uvedl, že se jednalo o demonstraci proti výsledkům voleb a dále chtěli uspořádat prezidentskou přísahu předsedy jejich strany (UDPS). Jedna demonstrace byl obecná, pro zpochybnění výsledků voleb a druhá měla za cíl účastnit se prezidentské přísahy jejich předsedy, protože strana UDPS považuje výsledek voleb za chybný. Žalobce poté uvedl, že se jednalo o jednu demonstraci, která se konala v týž den na stejném místě. Jednalo se o Stadion mučedníků. Dále odpovídal na dotazy žalovaného ohledně začátku a průběhu celé akce, kdy a jaké jednotky zasahovaly proti jejím účastníkům a další. Uvedl, že uvedená akce se nekonala na stadionu, ale vně stadionu. Na stadion se nedostali, bránila jim v tom policie. Předseda složil přísahu ve svém domě. K zadržení žalobce došlo mimo stadion, blízko mostu Ngabi. Upadl, zatkli ho a začali ho bít. Ke svému zdravotnímu stavu zopakoval potíže se žaludkem, trpí gastritidou, bere léky.
21. Žalobce na podporu svých tvrzení doložil správnímu orgánu dne 21. 1. 2016 výpis ze své zdravotní dokumentace (strany 190-197 správního spisu), podle které vážněji nestonal, nebere trvale léky, má občasné problémy se žaludkem, dle provedených RTG plic nebyla prokázána tuberkulóza.

22. Součástí správního spisu jsou informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Demokratické republice Kongo, které jsou popsány na straně 7-8 napadeného rozhodnutí [zprávy mezinárodních organizací Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House, zprávy MZV a MV Velké Británie o situaci v zemi původu žalobce, Zpráva generálního tajemníka OSN o Stabilizační misi OSN v Demokratické republice Kongo, zprávy MZV ČR a další, datované od ledna roku 2015 do dubna 2016, starší podkladové zprávy z let 2013 až 2014, které jsou rovněž součástí spisu a s nimiž byl žalobce průběžně seznámen (dne 1. 8. 2013 a dne 17. 9. 2014) žalovaný vzhledem k jejich zastaralosti jako podklad pro rozhodnutí nepoužil]. Ve správním spise jsou dále založeny výpovědi žalobce z řízení o správním vyhoštění ze dne 28. 7. 2013 a ze dne 30. 3. 2015. Žalobce využil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim (v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu), uvedl, že jsou pravdivé, situace v zemi jeho původu není obecně dobrá, není tam mír a zaslouží si udělení azylu. Nenavrhl doplnění podkladů.

B) Právní úprava

23. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu lze mezinárodní ochranu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
24. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
25. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jestliže byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. V odst. 2 je uvedeno, kdo se rozumí rodinným příslušníkem.
26. Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
27. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

28. V ustanovení § 14b zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny.

C) Učiněné závěry

29. Krajský soud podrobně zhodnotil jednotlivé výpovědi žalobce ve správním řízení, učiněné během pohovorů s ním provedených ve dnech 1. 8. 2013, 14. 1. 2016 a 8. 6. 2016, konfrontoval je s informacemi o zemi původu a se žalobními námitkami a dospěl ke stejnému závěru, že výpověď žalobce jako celek nelze označit za věrohodnou. Krajský soud i nadále trvá na tom, že žalobcem předestřený „azylový příběh“ může působit konzistentně a důvěryhodně toliko v obecném popisu události, která byla dle jeho tvrzení důvodem jeho potíží, kvůli kterým opustil svou vlast a požádal o udělení mezinárodní ochrany. Touto událostí je tvrzení žalobce, že se ve své vlasti dne 23. 12. 2011 jako představitel opoziční politické strany UDPS zúčastnil demonstrace, při níž byl zadržen a půl roku držen ve vězení, z něhož se mu s pomocí strážného podařilo utéct. Má proto obavu z pronásledování z politických důvodů.

30. Žalovaný na stranách 8 - 10 napadeného rozhodnutí na podkladě citovaných informačních zdrojů popsal situaci v Demokratické republice Kongo ohledně průběhu prezidentských voleb, které se konaly spolu s parlamentními volbami dne 28. 11. 2011. Zabýval se situací v období předvolební kampaně, vlastním průběhem voleb a žalobcem popisovanou událostí ze dne 23. 12. 2011. Žalovaný shrnul fakta ohledně zvolení prezidenta J. Kabily, jenž byl inaugurován dne 20. prosince 2011, dále uvedl, že kandidát na prezidenta za stranu UDPS Etienne Tshisekedi neuznal výsledky voleb, prohlásil se prezidentem a dne 23. 12. 2011 zorganizoval vlastní inauguraci ve svém sídle v obvodu Limet. Dále žalovaný shrnul fakta o vzniku a působení opoziční politické strany UDPS (uvedl její hlavní představitele, republikové, základní a zvláštní orgány, popsal průkaz strany, vnitřní organizaci, četnost konání stranických schůzí, uvedl slogan a heslo strany a další). Na uvedený popisný souhrn lze proto odkázat. Krajský soud stejně jako žalovaný nezastírá, že podkladové informace o zemi původu žalobce hovoří o tom, že policie i jiné státní bezpečnostní složky omezovaly politické aktivity občanů, svobodu projevu, proti demonstrantům používaly nepřiměřenou sílu, docházelo k zatýkání členů opozičních stran.

31. Krajský soud se zaměřil na jednotlivé rozpory ve výpovědích žalobce a na žalobní argumentaci tyto rozpory vyvracející či vysvětlující.

A nyní k jednotlivým rozporům.

1) Nepřesné uvedení počtu demonstrací, kterých se žalobce měl účastnit

32. Při pohovoru dne 1. 8. 2013 žalobce uvedl, že jeho potíže souvisejí s jeho účastí na pouze jednom pochodu/demonstraci, konaném dne 23. 12. 2011. Členem strany UDPS byl krátce (od července 2011), byl řadovým členem a před svojí účastí na tomto jediném pochodu žádné politické aktivity nevykonával a neměl žádné potíže v zemi svého původu.

33. Při pohovoru dne 14. 1. 2016 žalobce uvedl: „*Námi navrhovaný prezident chtěl, abychom uspořádali manifestaci, první manifestace byla pro zpochybnění výsledku voleb a druhá manifestace byla proto, že náš prezident chtěl složit slib a účastnit se přísahy...Během těchto manifestací dal úřadující prezident příkaz pozatýkat všechny lidi, kteří se účastnili těchto manifestací.... potom bylo hodně mrtvých...zatkli nás všechny účastníky manifestace.*“
34. Při pohovoru dne 8. 6. 2016 žalobce uvedl, že obě demonstrace byly tentýž den (23. 12. 2011), jedna demonstrace byla obecná pro zpochybnění výsledku voleb a ta druhá měla za cíl účastnit se přísahy. K dotazu správního orgánu, čím se tyto dvě demonstrace odlišovaly, žalobce uvedl, že to vlastně byla jedna demonstrace, která se konala na Stadionu mučedníků v Kinshase.
35. Krajský soud má za to, že výpovědi žalobce ohledně demonstrace dne 23. 12. 2011 jsou jen velmi obecné a nepřesné. Rovněž jeho tvrzení o průběhu této akce (konala se od rána, k zásahu policie a ozbrojených složek došlo až odpoledne poté, co účastníci demonstrace dělali hluk a nepořádek, ozbrojené složky měly pistole, samopaly a bombičky se slzným plynem), nekoresponduje s tím, jak je tato událost popsána např. ve „Zprávě Společné kanceláře OSN pro lidská práva ohledně závažných porušování lidských práv ze strany členů konžských obranných a bezpečnostních sil v Kinshase v Demokratické republice Kongo v době od 25. 11. do 25. 12. 2011“ z března 2012. V této zprávě se uvádí, že dne 23. 12. 2011 a během následujících dnů byli zabiti tři lidé a dva další zemřeli v důsledku špatného zacházení ze strany příslušníků obranných složek během shromáždění zorganizovaných stranou UDPS a jejími stoupenci při příležitosti sebeprohlášení E. Tsisekediho prezidentem na Stadionu mučedníků. V tu dobu už na místě Republikánská garda rozmístila tanky a raketomety a velké množství vlastních ozbrojenců. Podle několika shodných svědectví byl uvedeného dne nedaleko Stadionu mučedníků zastřelen jeden muž příslušníky Republikánské gardy, kteří tu rozháněli příznivce UDPS za použití slzného plynu a střelby. Na druhou stranu uvedená Zpráva připouští, že během sledovaného období tým zdokumentoval v Kinshase zatčení a zadržení 265 lidí ze strany příslušníků obranných a bezpečnostních složek. Šlo zejména o členy a příznivce opozičních stran, především UDPS. Uvedená skutečnost nemění nic na závěru soudu o pochybnostech pravdivosti žalobcem předestřeného azylového příběhu.

2) Aktivita pro stranu UDPS, členství ve straně

36. Po zhodnocení výpovědí žalobce v konfrontaci s objektivními informacemi o zemi původu (viz popis na straně 10 napadeného rozhodnutí) krajský soud konstatuje, že žalobce má velmi obecné a povrchní znalosti o politické situaci v zemi svého původu. Správně uvedl jméno úřadujícího prezidenta (Joseph Kabila) s tím, že je ze strany PPRD, avšak k dotazu správního orgánu co uvedená zkratka znamená, žalobce uvedl...*“nevím, zrovna jsem to zapomněl”*. Rovněž nebyl schopen uvést, které strany (a jejich počet) tvoří vládní koalici. Žalobce prokázal i minimální znalosti ohledně politické strany UDPS, jejímž byl členem, o její historii, organizační struktuře a činnosti jejích orgánů. Správně znal pouze jméno předsedy, neurčitě jmenoval další tři jména vrcholných představitelů strany. Žalobní námitka, že nebylo upřesněno, zda se správní orgán dotazuje na vrcholné či místní představitele není důvodná, z položené otázky bylo zřejmé, že dotaz směřuje na hlavní představitele a osobnosti strany.
37. K výslovnému dotazu žalovaného při pohovoru dne 1. 8. 2013, zda ve straně zastával nějakou funkci, zda byl nějak aktivní či se jinak angažoval, žalobce odpověděl, že byl jen

členem strany jako ostatní. K opětovnému dotazu, zda byl nějak aktivní, žalobce odpověděl, „*ne, nebyl*“. Dále uvedl, že členem strany se stal tak, že se osobně dostavil do sídla strany na adrese Limete 10. ulice v Kinshase, které je zároveň bytem předsedy strany (Etiena Tshisekediho).

38. Při pohovoru dne 14. 1. 2016 žalobce ke své činnosti ve straně uvedl, že když bylo potřeba, tak věšel plakáty a listiny, rozdával je lidem, dělal propagaci, často působil na různých místech. Dále uvedl: „*když šlo o vyjádření nějaké opozice, tak jsme konali opoziční pochody přes celé město od sídla strany až na místo, kde jsme se sešli ostatními členy strany, protože to město je velké, je tam také mnoho buněk strany v jednotlivých obcích*“.
39. Krajský soud má za to, že žalobní argumentace, že při dalším pohovoru šlo toliko o rozvíjení příběhu, je ve světle tvrzení žalobce při jeho prvním pohovoru, nadnesená a nepřesvědčivá. Nadto nelze přehlédnout, že žalobce rozvedl své údajné další politické aktivity až o tři roky později.
40. K dotazu správního orgánu při pohovoru dne 14. 1. 2016, kdy a jakým způsobem se stal členem strany UDPS, žalobce odpovídal nejdříve vyhýbavě a neurčitě. Poté uvedl, že to bylo při nějaké manifestaci, při proslovu prezidenta se rozhodl vstoupit do strany. Bylo to v roce 2011, myslí si, že to bylo v červnu, chtěl se představit na generálním sídle, když tam byl, zapsali ho jako člena, řekli mu, že musí dodržovat zásady, které mu oznámili a čekat, až dostane průkazku. Průkaz strany obdržel asi během měsíce. Při vlastním popisu průkazu strany UDPS (ztratil ho v den demonstrace dne 23. 12. 2011), žalobce nebyl schopen průkaz jednoznačně a přesvědčivě popsat. Teprve na základě doplňujících dotazů žalovaného poskytl neurčitý popis...*„je to jen taková karta (bílá), ale každý rok se trochu mění“*. Dále uvedl, že na jeho průkazu byla jeho fotka, ale průkazy se často měnily, na těch dalších již fotky nebyly. Na jeho průkazu bylo razítko strany a podpis člověka, který mu průkaz vydával (dle podkladových informací je průkaz strany podepsán předsedou strany). K dotazu, jaký znak nebo symbol má strana UDPS, žalobce po dlouhém přemýšlení odpověděl, že to neví, a poté, že si nemůže vzpomenout. Soud si položil otázku, zda tyto odpovědi mají znaky pravdivé a přesvědčivé výpovědi a dospěl k závěru, že nikoli.
41. Krajský soud netvrdí, že žalobce by musel detailně znát organizační strukturu strany a harmonogram jednotlivých schůzí strany na úrovni vrcholné, regionální či místní, zvláště, když dle svého tvrzení byl členem strany krátce (cca šest měsíců). Odpovědi žalobce na dotazy žalovaného v tomto směru jsou však velmi neurčité, vyhýbavé a nepřesné, které spolu s neznalostmi základních informací o straně, jako je heslo, slogan a cíle strany („*bylo tam hodně myšlenek*“), popis průkazu strany, okolnosti a způsob vstupu žalobce do strany, nepřispívají věrohodnosti a přesvědčivosti o tom, že žalobce skutečně byl členem politické strany UDPS.

3) Označení místa, kde byl žalobce zadržen policií

42. Při pohovoru dne 1. 8. 2013 žalobce uvedl, že zadržen byl na křižovatce Gabi.
43. Při pohovoru dne 14. 1. 2016 uvedl, že zadržen byl na Stadionu mučedníků. Po konfrontaci se svou dřívější výpovědí k místu svého zadržení uvedl, že manifestace probíhala okolo celého stadionu a k jeho zadržení došlo venku před stadionem.
44. Při pohovoru dne 8. 6. 2016 žalobce uvedl, že na Stadionu mučedníků měla proběhnout přísaha jejich předsedy. Dále uvedl: „*přišli jsme tam, bylo tam blučno, byli tam již lidé,*

členové strany, konali jsme určité akce, pochody, dělali nepořádek...“. K dalšímu dotazu žalovaného, v jaké části stadionu se akce konala, uvedl, že to bylo venku, vně stadionu. Zadržen byl mimo stadion blízko mostu Ngabi.

45. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce ohledně místa jeho zadržení konstatuje, že tyto jsou opět nepřesné, dvojaké a nelze z nich najisto zjistit, kde skutečně byl žalobce zadržen, když v průběhu tří pohovorů střídavě uváděl dvě místa svého zadržení, a to na křižovatce/mostu Gabi/Ngabi, tj. mimo Stadion mučedníků, a přímo na stadionu. Z jeho úvodní výpovědi v rámci pohovoru ze dne 8. 6. 2016 (*...„přišli jsme tam, bylo tam blučno...“*) lze z kontextu této výpovědi dovodit, že zadržen byl na stadionu. Teprve k výslovnému dotazu žalovaného uvedl, že zadržen byl vně stadionu. Lze konstatovat, že výpověď žalobce je v tomto případě i vnitřně rozporná.

4) Popis vězení, převoz z vězení, otázka obvinění žalobce před soudem

46. Při pohovoru dne 1. 8. 2013 žalobce uvedl, že ho naložili do auta, zavázali mu oči, a když mu je rozvázali, viděl, že je ve vězení. Neví jeho název ani místo. Dále uvedl, že byl vyslechnut a obviněn z výtržnictví, jeho případ nebyl předložen soudu. Byl pouze někam odvezen, neví, jak byl jeho případ formálně ukončen. Zatykač na něho vydán není.
47. Při pohovoru dne 14. 1. 2016 žalobce uvedl, že všichni účastníci demonstrace byli zatčeni. Opět uvedl, že jim zavázali oči, a když jim pásku sundali, byli ve vězení, ale nevěděli kde. Při odvozu z vězení opět dostal pásku přes oči, kterou mu sundali až za letištěm, kde nebyly žádné domy. K popisu vězení uvedl, že tam byla dlouhá chodba, cely, schodiště. Název vězení neví, nacházelo se na předměstí, ale neví jakého města. Jednalo se o vězení pro zločince. Uvedl, že byl obviněn, ale bylo to považováno za přečin, vyslechnut nebyl, protože *„bylo známo z jakého důvodu to konali a proč byli uvězněni“*. Neví, zda byl jeho případ předán soudu. Uvedl, že po celou dobu (6 měsíců) neopustil vězení, nebyl s nikým v kontaktu.
48. Krajskému soudu se jeví jako málo pravděpodobné, že žalobce by se za celou dobu svého pobytu ve vězení nedozvěděl alespoň název vězení a místo, kde je vězněn, zvláště když se spřátelil s dozorcem, který mu pomohl z vězení ven. Informace o tom, že se jednalo o vězení pro zločince, reálnosti tvrzené skutečnosti příliš nepřispívá. Ostatně ani za celou dobu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany (3 roky) žalobce ohledně místa vězení neposkytl žádné bližší informace. Minimálně od členů strany, kteří mu pomáhali s odjezdem z vlasti, se mohl dozvědět o místu, kde měli být dle jeho tvrzení věznění i další jeho spolustraníci.
49. Ve „Zprávě Společné kanceláře OSN pro lidská práva ohledně závažných porušování lidských práv ze strany členů konžských obranných a bezpečnostních sil v Kinshase v Demokratické republice Kongo v době od 25. 11. do 25. 12. 2011“ z března 2012, jsou uvedena místa vězeňských cel, do nichž byli umístěni civilisté zadrženi ve sledovaném období.
50. Krajský soud má vzhledem k neurčitosti tvrzení žalobce pochybnosti o tom, zda byl ve vlasti skutečně vězněn, když i okolnosti jeho opuštění vězení byly nestandardní (*...“jednoho dne přišel dozorce s policisty, kteří mi zavázali oči a odvedli do auta...“*).

5) Další nesrovnalosti

51. Při pohovoru dne 1. 8. 2013 žalobce uvedl, že „*když byl v Rusku ve Voroněži, nešla mu škola, tak dostal výjezdní vízum, aby se vrátil domů*“. K opětovnému dotazu žalovaného, proč nezůstal v Rusku, uvedl, že tam nemohl zůstat, protože mu dali výjezdní vízum.
52. Při pohovoru dne 14. 1. 2016 žalobce uvedl, že „*strana činila určité kroky, aby mohl zemi původu opustit.... odešel do Ruska, protože měl ruské vízum... chtěl tam požádat o azyl, protože měl odtamtud vízum, chtěl začít studovat v Rusku, ale konečným cílem nebylo tam studovat, ale požádat o azyl. Nedali mu azyl, tam azyl neposkytují, dali mu vízum, aby mohl ze země odjet...*“ Krajský soud konstatuje, že žalobce při podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR a při pohovoru dne 1. 8. 2013 vůbec nehovořil o tom, že by v Rusku žádal o azyl a že by mu azyl nebyl udělen (v žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 1. 8. 2013, na otázku č. 31, zda někdy v minulosti žádal o mezinárodní ochranu a s jakým výsledkem, odpověděl, že nikdy v minulosti o azyl nežádal). Naopak uvedl, že dostal výjezdní vízum proto, že řádně nestudoval (nešla mu škola). Krajský soud se domnívá, že uvedený rozpor ve výpovědi žalobce je dost závažný a svědčí o tom, že žalobce nevypovídal v průběhu celého správního řízení zcela pravdivě a že si tvrzené skutečnosti přizpůsobuje tak, aby vyzněly příznivěji ve smyslu vyhovění jeho žádosti.
53. Při pohovoru dne 1. 8. 2013 žalobce uvedl, že členem strany se stal tak, že šel do sídla strany v Kinshase na adrese Limete 10. ulice, které je zároveň bytem předsedy strany UDPS. K následnému dotazu pracovníka správního orgánu žalobce potvrdil, že osobně byl v bytě předsedy strany. Z podkladových informací o zemi původu však vyplývá, že sídlo strany je v blízkosti rezidence předsedy strany, tj. není to totéž [viz Zpráva o zemi francouzského Úřadu na ochranu uprchlíků a osob bez státní příslušnosti (OFPRA) z dubna 2014, čl. 146 správního spisu]. Zjištěná nesrovnalost spolu s dalším tvrzením žalobce při pohovoru dne 14. 1. 2016 ohledně způsobu jeho vstupu do strany („*...chtěl jsem se představit na generálním sídle*“), kdy již nehovořil o osobní návštěvě v bytě předsedy strany, dle názoru soudu podporují nevěrohodnost žalobcových tvrzení.
54. Krajský soud dále uvádí, že žalobce se často při popisu událostí vyjadřoval neurčitě a nekonkrétně, k heslu strany uvedl „*bylo tam vyjádřeno hodně myšlenek*“, ...když vyšel z vězení, skrýval se v místě, kde bylo jedno ze sídel strany „*v určité obci*“,.... „*Na akci zasahovali policisté, a byla tam také určitá jednotka...*“, členové strany pro něho podnikali „*určité kroky*“. Soud rovněž neuvěřil tvrzení žalobce, že ze země bez problémů a legálně vycestoval proto, že ho členové jeho strany „*namaskovali*“, aby ho policisté na letišti nepoznali.
55. Krajský soud připouští, že po uplynutí několika let od popisované události není přirozeně možné pamatovat si veškeré detaily. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu však platí, že pokud nastanou nesrovnalosti ve výpovědi, je podstatné, zda tyto nesrovnalosti mají vliv na nevěrohodnost výpovědi jako celku, anebo jeho jednotlivých (avšak podstatných) částí, anebo se týkají podrobností a pro azylový příběh méně podstatných informací.
56. Krajský soud dospěl k závěru, že shora uvedené jednotlivé nesrovnalosti, byť se některé z nich mohou jevit jako marginální, ve svém souhrnu činí nevěrohodnost žalobcova příběhu jako celku, a proto žalobcem podsouvaný politický podtext jeho obav z pronásledování soud důvodným neshledal.
57. Krajský soud si je vědom toho, že situace v Demokratické republice Kongo, pokud jde o stav v oblasti lidských práv, není ideální, dochází k politické korupci, násilí a podobným

negativním jevům, jak žalovaný na podkladě informací o zemi původu shrnul v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedené však automaticky nezakládá nárok na udělení mezinárodní ochrany. Žalobní námitku dovolávající se právě obecně nepříznivé situace v zemi původu žalobce, soud důvodnou neshledal. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce, zejména s ohledem na zjištěnou nevěrohodnost jeho tvrzení, dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. za uplatňování politických práv a svobod, za důvodnou neshledal ani obavu z pronásledování pro některý z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Přiměřeně lze odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, podle kterého *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“* S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožnil.

58. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky neuvedl.
59. Žalobní námitku ohledně nedostatečně zjištěného stavu ve vztahu k § 14a zákona o azylu pro nebezpečí vážné újmy, soud rovněž důvodnou neshledal. Krajský soud opakuje, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V daném případě se žalovaný odůvodnění neudělení doplňkové ochrany obšírně věnoval na stranách 15 až 18 napadeného rozhodnutí. Informace získané v průběhu správního řízení, soud považuje za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (starší zprávy z roku 2013, ač byly v rozhodnutí také citovány, nebyly pro jejich zastaralost použity a žalobce byl s touto skutečností seznámen). Dle názoru soudu se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V daném případě žalovaný ani krajský soud nezjistil (vzhledem ke zjištěné nevěrohodnosti tvrzení žalobce) žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce v případě návratu do vlasti byl vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. a) či b) zákona o azylu.
60. Žalobce upozornil ve vztahu k aplikaci § 14a zákona o azylu na špatné zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, kteří se vrátí do země původu. Přestože se podkladové informace ohledně zacházení s navrátilci zpět do Demokratické republiky Kongo v mnohých aspektech neshodují a dospívají k opačným závěrům, nelze dle názoru

krajského soudu opomenout zjištění Vyššího tribunálu, obsaženého ve zprávě MV Velké Británie, ze září 2015 – DRK - zacházení při návratu. Vyšší tribunál prováděl rozsáhlá šetření a ve své zprávě dospěl k závěru, že podezření ohledně špatného zacházení se nepotvrdila, zohlednil přitom množství zdrojů a zabýval se zkušenostmi několika států. Nelze tedy tvrdit, že každý navrátilcí se občan Demokratické republiky Kongo bude ze strany státních složek vystaven riziku mučení či nelidského zacházení, které je neslučitelné s čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Samotnou skutečnost, že někteří navrátilci mohou být při návratu vyslýcháni či krátkodobě zadrženi (zpravidla z důvodu určení totožnosti či zodpovězení otázek, které mohou být cíleny i k pobytu v zahraničí), nelze ztotožňovat s mučením či nelidským zacházením ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Není proto důvod se domnívat, že by právě žalobce byl v případě návratu vystaven špatnému zacházení. Krajský soud přihlédl i k tomu, že žalobce legálně s platným cestovním dokladem a vízem (které si osobně vyřídil v zemi svého původu) a bez jakéhokoliv zájmu státních orgánů z vlasti vycestoval. Žalovaný posuzoval i aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, připustil její zhoršení v některých oblastech na východě země, současně však poukázal na možnost vnitřního přesídlení v rámci rozsáhlého území Demokratické republiky Kongo s odkazem na zprávu MZV ČR ze dne 21. 5. 2015, v níž se dále uvádí, že Demokratická republika Kongo je zemí s vysokým migračním rizikem, nepostihuje své občany proto, že se v zahraničí pokusili získat mezinárodní ochranu. Žalobce před odchodem z vlasti žil v hlavním městě Kinshase, nepobýval v citovaných méně bezpečných oblastech a není proto důvod, proč by se měl vracet právě tam. I přes konstatovanou zhoršenou bezpečnostní situaci lze uzavřít, že v Demokratické republice Kongo neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, vycestování žalobce není v rozporu ani s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožnil.

61. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit žádnou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

62. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má úspěšný účastník právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly. V řízení o kasační stížnosti úspěšnému žalobci žádné náklady řízení nevznikly, odměnu soudem ustanovenému zástupci žalobce přiznal Nejvyšší správní soud.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. února 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně